

Publicerad 2012-01-08 00:09 av Attila

Exil

I natt finns inga ljus längs vintergatan,
det är bäddat i grått.
Tror du dem på oss ser?
Hjältarna från förut, tror du dem hör oss när vi ber?

I exil från tonårsdrömmars land
ser jag någon stå stilla mitt emot.
Någon som är allt jag någonsin skrämts av.
Lämnat igår för imorgon.
Kan det vara jag?
Jag skräms av känslan,
en ambassad som hatar sitt land.

I mina öron undrar man vad allt egentligen handlar om.
En befogad fråga.
Solen skiner trots att de lovat regn.
Förbannad vare du
som vägrar släppa ditt paraply
jag känner dig som jag känner mig själv.
Men vet vi ens vad något någonsin handlat om?
framtiden är igår.
Välkommen åter, jag är redan där.
vid huset där mjölnaren försökt leva och våldsamt tagit döden i hand.
Du är inte här.

På avstånd ser jag den lycka som en gång var min.
Det stora du som jag tusen och tusen gånger samlat ihop bitarna av.
Ge mig din famn, tror du jag någonsin kommer släppa?
Du tar alltid den enklaste vägen i tanken.
Ge skulden åt din nästa.

Visst är det skönt att slippa ta ett eget beslut?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Attila med Poeter.se id #16664 innehar upphovsrätten